

det har vist sig, hvorledes de to sideløbende Love egentlig virker i Praksis. Men Nødvendigheden af en mere rationel samlet Ordning vil sikkert snart vise sig og vil vise sig i stigende Grad, jo mere almindelig Invaliditetsforsikringen bliver. Thi ved dennes Udvikling vil en Ordning, hvorefter private Ulykkesforsikringsselskaber opkræver mægtige Beløb til Dækning af en i Forhold hertil alt for ringe Risiko, snart vise sig at være for urimelig, baade set fra Statskassens Synspunkt og fra Præmierydernes Synspunkt. Men, som sagt, vi er villige til for hurtig at faa gennemført disse Forslag at acceptere dem i Grundlaget og at arbejde med til en hurtig Gennemførelse. Naar jeg endnu vil gøre nogle Bemærkninger om visse Enkeltheder i Forslagene, tilstræber disse Bemærkninger altsaa ingenlunde at søge at sinke Forslaget. Vi sætter saa megen Pris paa Sagens Gennemførelse nu, at vi overhovedet vilde kunne erklære os villige til at stemme for Lovforslaget uden nærmere Udvalgsbehandling. Men nu ønskes det jo altsaa behandlet i Udvalg.

I Lovforslagets § 1 forudsættes det, at ethvert nydende Medlem af en Sygekasse skal erlægge Invalidepræmie og til Gengæld er forsikret mod Invaliditet. Dette omfatter ogsaa 14-aarige Børn. Det forekommer mig dog maaske at være for vidtgaaende, og i Betragtning dels af disses ringe økonomiske Kaar og manglende legale Pligt til overhovedet at forsørge sig selv, dels af den ringe Risiko, det offentlige dog maa antages at være udsat for med Hensyn til disse ganske unge Mennesker, vilde jeg finde det rimeligt, om man først opkrævede Invalidepræmierne f. Eks. fra det 18de Aar. Og det ogsaa af en anden Grund. I modsat Fald er jeg nemlig, særlig i disse Tilfælde, hvor det drejer sig om ganske unge, som det netop gælder om at faa ind i Sygekasserne, om jeg saa maa sige ved Konfirmationsalderen, bange for, at de i højere Grad, end det ellers vilde være Tilfældet, vil holde sig tilbage fra at blive sygeforsikret, og det vilde være saare uheldigt. Omvendt kan jeg ikke se rettere, end at det betyder meget lidt for det offentlige, om Pligten til at betale Invalidepræmierne udskødes til det Aar, da vedkommende overhovedet er pligtig at forsørge sig selv, altsaa til det 18de Aar, hvor han ogsaa normalt vil være bedre i Stand til at erlægge den Præmie end som 14-aarigt Barn.

Jeg kommer dernæst til § 4. Den indeholder den vigtigste Bestemmelse i Lovfor-

slaget, forsaavidt det er her, det fastsættes, at Invaliderenten skal udgøre 800 Kr. om Aaret. Denne Bestemmelse rejser ogsaa forskellige Spørgsmaal, som jeg dog heller ikke skal fordybe mig i. Jeg tror ganske vist nok, at en, om jeg saa maa sige, i den Grad fast Takst selv af Folk, der som jeg er Beundrere af de faste Takster, vil føles som for absolut, thi 800 Kr. er jo ikke det samme Beløb for unge og gamle, for Folk i København K. og i en Hedelandsby. Jeg ser nok Vanskelighederne ved en Graduering, saaledes som Forslaget er bygget op og under Hensyn til Administrationsreglerne og Præmiernes Beregning, og vil altsaa ogsaa være villig til paa dette Punkt at acceptere Forslaget, saa meget mere som 800 Kr., hvis de bliver staaende ogsaa under faldende Konjunkturer, er et større Beløb, end vi paa Forhaand havde turdet vente foreslaaet. Noget andet er, at jeg som Praktiker — det er et rent underordnet Spørgsmaal, tilsyneladende — vilde foreslaa et andet Tal end det overordentlig nydelige runde Tal 800, nemlig et Tal, der var deleligt med 12. Thi hvis man vil tænke paa, hvad det er for en Ulejlighed og Besvær for Administrationen hver Maaned at skulle udbetale 66 Kr. 66 Ø., vil man forstaa, at man sparede baade Tid og Ulejlighed paa forskellig Vis, hvis man afrundede de 800 Kr. til et Tal, der var deleligt med 12, altsaa 804 Kr. Det er den Slags, der tilsyneladende ikke betyder ret meget, men som alligevel letter den kommunale Administration, eller i dette Tilfælde Sygekasserne, ikke saa lidt.

Maa jeg ved Omtalen af § 4 lige nævne, at det konservative Folkepartis Ordfører i Folketinget, Hr. Læge Lou, i den Forbindelse udtalte følgende: „I de Radikales Lovforslag er Invaliderenten 300—420 Kr., ganske vist med visse skønsmæssige Paalæg. Men siden det Lovforslag, der kunde betegnes som de Radikales Lovforslag, kom frem i Fjor, har Socialdemokraterne ogsaa været ude efter Invalidelovgivningen og har gennem en af deres Ordførere, Hr. Stejncke, paa Indenrigsministerens Foranledning udarbejdet et Invalideforslag, i hvilket der er taget Hensyn til de fremsatte Angreb paa de skønsmæssige Beregninger, og i hvilket man“ — altsaa ikke han, d. v. s. jeg — „har sat Præmien til 456—536 Kr.“ Det, der bringer mig til at tage denne Udtalelse op, er egentlig ikke Sammenligningen mellem mit Forslag og Regeringens, thi mit Forslag er et Led i et helt nyt, samlet Forsørgelsessystem og regner desuden med et Prisniveau, som ligger 50 pCt. over det, vi kendte før Krigen. Da jeg alligevel ikke